

Синдром Баттл-Кріка

Проповідь проведена Андреасом Дура

Субота, 30 жовтня 2010 року

Доброго ранку. Як ви знаєте, в даний час я вивчаю медичні терміни, і недавно мені зустрілося слово «синдром». Можливо, я повинен пояснити значення цього слова. Це хвороба, яку не можна описати якимось одним симптомом. Цей стан або хвороба характеризується цілим рядом симптомів. Неможливо визначити або відокремити її точними подробицями.

Зазвичай існує причина. Наприклад, людина постійно їсть жирну їжу, внаслідок цього вона захворіє або буде страждати від якогось синдрому. Ця хвороба, що стала результатом вживання жирної їжі, отримує свою назву. Лікарі будуть використовувати цей термін, коли така людина звернеться до них.

В духовному плані відбувається те саме. Існують фактори ризику, які приводять до хвороби, яку також можна назвати синдромом.

Назви синдромів можуть викликати посмішку. Вони називаються по імені лікаря або пацієнта, в якого була ця хвороба. Іноді назви даються по назві місця, де вони були виявлені. Прикладом цього може бути хвороба Лайма. Вона названа згідно місця, де вперше була виявлена.

Сьогодні ми поговоримо про духовну хворобу, яка названа згідно місця — Баттл-Крік. Ми назвемо її синдром Баттл-Кріка і розглянемо, що ж це означає. Спочатку я опишу цю хворобу і після цього ми подумаємо над тим, як нам протистояти їй.

Для початку ми прочитаємо цитату з Біблії, *Послання до солунян*, 2. Павло звертається до ранньої церкви. Його поради подібні на поради лікаря.

«Благаємо ж, браття, ми вас, щодо приходу Господа нашого Ісуса Христа й нашого згромадження до Нього, щоб ви не хвилювалися зараз умом та не жахались ані через духа, ані через слово, ані через листа, що він ніби від нас, ніби вже настав день Господній. Хай ніхто жадним способом вас не зведе! Бо той день не настане, аж перше прийде відступлення, і виявиться беззаконник, призначений на погибель, що противиться та несеться над усе, зване Богом чи святощами, так що в Божому храмі він сяде, як Бог, і за Бога себе видаватиме. Чи ви не пам'ятаєте, як, ще в вас живши, я це вам говорив був? І тепер ви знаєте, що саме не допускає з'явитись йому своєчасно. Бо вже діється таємниця беззаконня; тільки той, хто тримає тепер, буде тримати, аж поки не буде усунений він із середини. І тоді то з'явиться той беззаконник, що його Господь Ісус заб'є Духом уст Своїх і знищить з'явленням приходу Свого. Його прихід за чином сатани буде з усякою силою й знаками та з неправдивими чудами, і з усякою обманою неправди між тими, хто гине, бо любови правди вони не прийняли, щоб їм спастися. І за це Бог пошле їм дію обмани, щоб у неправду повірили, щоб стали засуджені всі, хто не вірив у правду, але полюбив неправду.

А ми завжди повинні дякувати Богові за вас, улюблені Господом браття, що Бог вибрав вас спочатку на спасіння освяченням Духа та вірою в правду, до чого покликав Він вас через нашу Євангелію, щоб отримати славу Господа нашого Ісуса Христа. Отже, браття, стійте й тримайтеся передань, яких ви навчились чи то словом, чи нашим посланням. Сам же Господь наш Ісус Христос і Бог Отець наш, що нас полюбив і дав у благодаті вічну потіху та добру надію, нехай ваші серця Він потішить, і нехай Він зміцнить вас у всякому доброму ділі та в слові!» (2 *Солунянам* 2).

Чи можете ви застосувати ці слова до себе?

Давайте звернемо увагу на початок цього розділу, де йде мова про прихід Христа. Павло говорить віруючим, щоб вони не хвилювалися і не жахалися. Що було причиною хвилювань? Помилкові очікування. Мова йде про хибні сподівання. Сподіваючись на швидкий прихід Христа, цю люди «хвилюються умом».

Але це звучить досить дивно. Як можна хитатись, очікуючи швидкого приходу Христа? Чи не повинні ми чекати, що Христос прийде скоро?

Якими є ваші очікування?

Чи сподіваєтесь ви, що кінець прийде скоро, чи це станеться пізніше?

Якщо чи чекаєте, що кінець прийде скоро, тоді ви захитаєтесь, чи не так?

Часто цей текст тлумачать наступним чином: ви очікуєте, що Христос скоро прийде, а Він не приходить, тоді ви слабнете. Але це невірно.

Павло говорить про те, що якщо ми сподіваємось, що час вже прийшов, тоді ми розслабимося. Якщо я вірю в те, що час вже прийшов, тоді битва позаду. Все закінчено. Тепер не має потреби докладати великі зусилля.

Кожен знає, що в спорті, коли перемога вже здобута, тоді зусилля більше не докладаються. Те саме відбувається і тоді, коли ми пройшли через випробування. Ми відчуваємо, що можемо зараз відпочити. Можна зробити перепочинок. Коли наступне випробування застає нас в такому стані, ми падаємо. Чи був у вас такий досвід?

Про цю проблему говорить Павло. Не думайте, що ви вже досягли цілі. Кінець ще не прийшов, тому не розслабляйтеся.

Це ніби лідер змагання з бігу озирається і бачить, як далеко позаду всі інші учасники, і він зменшує зусилля, і тоді інший переганяє його. Таким чином перемога не здобувається. Ми повинні прикладати зусилля до кінця. Про це говорить Павло. Робота ще не завершена, більша частина нас чекає попереду.

Хибне уявлення про те, що робота вже закінчена, — це причина наших хитань.

Але вона ще не закінчена.

Ми також іноді думаємо, що завдання завершено. Коли ми так думаємо? Коли маємо успіх.

Давайте розглянемо стан церкви в час апостола Павла. Я питав вас, чи бачите ви застосування цього тексту в своєму житті, але спершу ми звернемо увагу на церкву того часу.

В той час християни жорстоко переслідувалися не тільки державою, але й іншою релігією — юдаїзмом. Старій церкві не подобалась нова, юдеї хотіли позбавитись від християн, тому що бачили в них загрозу. Юдеї вважали, що християнська церква підриває основи їхньої церкви.

Ви знаєте, що спочатку Павло був гонителем церкви. Він дихав погрозами, писав листи і кидав людей у в'язницю. Був побитий камінням Стефан, а пізніше і сам Павло був ув'язнений.

В своїй діяльності юдеї, при можливості, отримували підтримку держави. Не завжди це їм вдавалося, тому що юдаїзм не користувався прихильністю Римської імперії. Проте юдеї докладали великі зусилля, щоб з допомогою Риму знищити християнство.

Зазвичай, римляни толерантно ставились до інших релігій. Поки ви вшановуєте імператора ви можете належати до будь-якої церкви, яка вам до вподоби, поклонятися тому богу, який вам подобається. Якщо ви поважаєте імператора, не має значення, в що ви вірите. Імператор був символом Риму. Від нього залежала римська влада. Він був дуже важливим. Пошана до імператора було важливою частиною життя римлян. Все інше було несуттєвим.

Однак християни не поділяли цієї думки. Вони не поклонялися імператору, тому що для них Богом був Христос. В цьому полягала відмінність між цими двома групами. По цій причині юдеям часто вдавалось здобути підтримку Риму, щоб переслідувати християн.

Але незважаючи на страшні переслідування, християнство постійно зростало. Всі зусилля, щоб знищити його, були даремними. Чим жорстокіші були гоніння, тим сильніше християнство зростало і укріплялося. Гонителі бачили в цьому розвитку справжню катастрофу.

Більше того, дякуючи дії Святого Духа, церква була дуже потужною в той час. Хворі зцілялися. Пророки могли розповісти про майбутнє. Деякі говорили на інших мовах. Церква мала таку велику силу, що їй просто неможливо було знищити.

Євангеліє проповідувалось не тільки в цій місцевості, але розповсюдилося і за межі Римської Імперії. Римські армії, хоча і завоювали величезні території, але не охопили весь світ. На кордонах вони зустрічали протистояння. Але для християнства не було меж. Воно проникало усюди.

Саме в цей час Павло написав другий розділ *Послання до солунян*. В цих обставинах він сказав: «Будьте уважні. Справа ще не завершена».

Ці слова були не безпідставними. Хоча в цей час євангеліє скрізь супроводжувала перемога, Павло повинен був сказати це.

Звичайно, переслідування завжди неприємні, однак вони справляють ще інший вплив. Коли вони не припиняються, вони виснажують свої жертви. Для цього використовуються тортури. На в'язнів постійно справлявся тиск, щоб досягти покірності або отримати необхідну інформацію. Гонителі всіма засобами намагалися зламати їхній дух, аж поки люди не підкорялися і погоджувалися співпрацювати.

Так діє сатана, таким чином він сіє ворожнечу проти євангелія. Він переслідує християн, пригноблює і полює на них, поки вони не виснажуються і не підкоряються. Сатана не здається, поки не досягає цілі.

Оскільки християнство мало такий успіх, можливо, ви подумаєте, що сатана вирішив відмовитись від своїх намірів. Чим більше він намагався знищити християнство, тим більше воно розповсюджувалося. Але він не послаблював гоніння, тому що розраховував на те, що постійні переслідування принесуть бажаний результат. На це він сподівався.

В другому листі до солунян Павло сказав: «Будьте уважні. Пильнуйте!» Він застерігав їх не задовольнятися тим, що євангеліє буде продовжувати свою роботу. Не задовольняйтеся тим, що воно просувається вперед, незважаючи на переслідування. Робота ще не закінчена. Найстрашніші події чекають попереду. Наближається відступництво. Те, що вони зараз переживали, — це ще не кінець.

Це подібно до складної ситуації, коли утішитель говорить: «Почекай. Найгірше попереду». Що ж це за розрада? Але про це Павло говорить в Другому посланні до солунян.

Ми читаємо ще два тексти. Перший записаний в *Приповістях*, розділ 24. «Ще трохи поспати, подрімати ще трохи, руки трохи зложити, щоб полежати, і приходять, немов мандрівник, неможливість твоя, і нужда твоя, як озброєний муж!» (*Приповісті* 24:33, 34). Павло знав, що ці слова точно описують людську природу. Люди люблять виділити час для відпочинку і сну. Кому подобається вставати рано, коли надворі темно і холодно? Можливо, деякі люди розвинули звичку вставати вчасно в таких умовах, але людська природа любить поспати.

Якщо ж ми підкоримося цій схильності, придуть грабіжники і всі віднімуть. Про це застерігає текст. Ми знаємо, що коли будемо надто довго спати, то втрачимо багато можливостей і збідніємо. Але старанна людина, яка встає рано і починає роботу, буде успішна. Це закон. Він дуже простий.

Закони, які керують фізичними явищами, діють і в духовному царстві. Про це говорив Ісус в *Матвія* 24.

«„Від дерева ж фігового навчіться прикладу: коли віття його вже розпукується, і кинеться листя, то ви знаєте, що близько вже літо. Так і ви: коли все це побачите, знайте, що близько, під дверима! По правді кажу вам: не перейде цей рід, аж усе оце станеться. Небо й земля проминеться, але не минуться слова Мої! А про день той й годину не знає ніхто: ані Анголи небесні, ані Син, лише Сам Отець. Як було за днів Ноевих, так буде і прихід Сина Людського. Бо так само, як за днів до потопа всі іли й пили, женилися й заміж виходили, аж до дня, коли Ной увійшов до ковчегу, і не знали, аж поки потоп не прийшов та й усіх не

забрав, так буде і прихід Сина Людського. Будуть двоє на полі тоді, один візьметься, а другий полишиться. Дві будуть молоти на жорнах, одна візьметься, а друга полишиться. Тож пильнуйте, бо не знаєте, котрого дня прийде Господь ваш. Знайте ж це, що коли б знав господар, о котрій сторожі прийде злодій, то він пильнував би, і підкопати свого дому не дав би. Тому будьте готові й ви, бо прийде Син Людський тієї години, коли ви не думаєте!» (Матвія 24:32—44).

Те саме говорив і Павло в листі до солунян. Не спить. Не дрімайте, думаючи, що усе позаду. Не хитайтеся від цієї вістки. Пильнуйте, тому що ви не знаєте, коли повернеться ваш Господь.

«Хто ж вірний і мудрий раб, якого пан поставив над своїми челядниками давати своєчасно поживу для них? [Ісаї 58] Блаженний той раб, що пан його прийде та знайде, що робить він так! Поправді кажу вам, що над цілим маєтком своїм він поставить його. А як той злий раб скаже у серці своїм: Забариться пан мій прийти, і зачне бити товаришів своїх, а їсти та пити з п'яницями, то пан того раба прийде дня, якого він не сподівається, і о годині, якої не знає. І він пополовині розітне його, і визначить долю йому з лицемірами, буде плач там і скрегіт зубів» (Матвія 24:45—51).

Давайте задамо питання: чому вістка про те, що робота завершена, привела до відступництва? Павло сказав, що наближається відступництво. Ви захитаєтесь, і прийде відступництво. Ми знаємо, що коли учасник змагань думає, що він переміг і розслабляється, його перемагає інший. Що ж можна сказати про духовні питання?

Ми прочитаємо цитату з *Великої боротьби*. В ній іде мова про християнську церкву, яка робила те, проти чого застерігав її Павло. Це опис історичних подій, і їх можна прочитати в інших книжках. Але Дух пророцтва описує це особливо чітко.

«„Таємниця беззаконня“ здійснювала з початку свою спокусливу і богозневажну роботу тихо й непомітно, але з часом, набуваючи все більшої сили, вона вже відкрито опанувала розум людей. Майже непомітно язичницькі звичаї увійшли до християнської церкви. Дух компромісу і поступок був затриманий на деякий час бурєю переслідувань з боку язичників, що спіткали ранню християнську церкву. Але коли переслідування припинилися і християнство знайшло доступ до царських дворів і палат, тоді на зміну чистості Христової релігії та простоті апостолів прийшла пишність і зарозумілість язичницьких жерців і царів; замість Божих вимог були встановлені людські постанови і перекази. Формальне навернення римського імператора Костянтина Великого на початку IV ст. викликало велику радість, і світський дух під маскою праведності почав проникати до церкви. Церква почала швидко деградувати. Язичництво, котре здавалося переможеним, насправді перемогло. Його дух заволодів церквою. Його вчення, звичаї та забобони стали складовою частиною віри та богослужіння так званих послідовників Христа» (*Велика боротьба*, ст.[49.2]).

Це дивовижно! Коли ми озираємося назад, то бачимо те, що не повинно було трапитися.

Давайте прочитаємо початок абзацу. «Дух компромісу і поступок був затриманий на деякий час бурєю переслідувань». Цей вираз особливим чином привернув мою увагу — дух компромісу і поступок. Що це таке? Можливо, це щось добре? Чи не буде правильним шукати компромісу в конфлікті? Це не тільки добре, але й значно приємніше, ніж боротьба. Чи не буде миротворець кращим, ніж той, хто створює тертя? Роздратована людина не має впливу. Чи не так? Але дипломат має вплив.

Чи не пристосувався Ісус до нашої природи, коли Він прийшов на цю землю? Чи не пристосувався Він до нашої ситуації? Так, і тому Він має такий вплив на нас.

Але в цитаті ці характеристики мають негативне значення.

Як ви думаєте? Чи справді це так негативно? Чи не так ми діємо, щоб справляти вплив?

Цей дух існував від початку. Просто переслідування стримували його. Цей дух є також серед нас. Він не є очевидним тому, що наша релігія не визнається цим світом. Ми повинні відкрито це сказати. Ми говоримо про дух компромісу і поступок.

Питання, яке в той час задавали віруючі, було: як ми можемо досягнути цілі, якщо переслідування ніколи не закінчаться? Вони любили людей і прагнули досягти їх і бачити їхнє спасіння. Чи був інший шлях? Але вороги євангелія не дозволяли інших шляхів.

Відома нам історія добре зображає це. Всі ви знаєте про імператорський сейм, який проходив в Аугсбурзі в 1530 році. Католицькі і протестантські князі Німеччини зібралися, щоб знайти шлях для об'єднання Німеччини і виконання вимог імператора. Протестанти (це ім'я вони отримали рік тому, коли виступили із знаменитим протестом) були готові йти на великі поступки. Меланхтон був лідером протестантів цього разу, тому що Лютеру не дозволили прийти, і як ви знаєте, Меланхтон був більш схильний до компромісу і поступок. Він робив один компроміс після другого.

Єдина причина того, що єдність не була досягнута полягає в тому, що католицька церква не хотіла поступатися ні однією зі своїх доктрин. Католицька сторона залишалась непорушною — вона не поступалася ні на крок. В кінцевому результаті, тільки протестанти склали декларацію, яку імператор не хотів прийняти. Але ця декларація стала основою протестантської віри. Її називають Аугсбурзьке визнання, яке пізніше було дещо переглянуто.

Але це визнання і остаточне відділення двох церков сталися лише тому, що католицька церква стояла на своїй позиції непохитно. В цьому полягала основна причина, хоча дух компромісу і поступок можна чітко побачити зі сторони протестантів.

Такою була ситуація в той час, в період ранньої церкви вона була подібною. Чимало віруючих з радістю погодилися б на компроміс, якщо би це зберегло свободу і євангеліє могло поширюватися. Але переслідувачі не могли цього допустити, по цій причині дух компромісу і поступок стримувався.

Але в кінцевому результаті християнство отримало успіх і поступово почало набувати визнання. Зрештою, християнство мало хороші моральні принципи і куди би воно не приходило, скрізь люди ставали чесними і старанними. Воно створювало кращі умови для держави. Християнство несло з собою принципи здоров'я, дякуючи чому люди ставали розсудливими, і це неможливо було приховати.

Внаслідок цього християнство здобувало все більше визнання.

Отримавши визнання, представники церкви отримували посади і титули, а це посилювало їх вплив. Це додаткове посилення впливу було просто чудовим. Тепер все справді піде вперед.

Але одночасно з цим в церкві з'явилося те, чого більшість віруючих не помітило, — гордість, людські вчення і традиції. Саме про це ми читали в цитаті. «Дух компромісу і поступок був затриманий на деякий час бурєю переслідувань з боку язичників, що спіткала ранню християнську церкву. Але коли переслідування припинилися і християнство знайшло доступ до царських дворів і палат, тоді на зміну чистості Христової релігії та простоті апостолів прийшла пишність і зарозумілість язичницьких жерців і царів; замість Божих вимог були встановлені людські постанови і перекази» (*Велика боротьба*, с. [49.2]).

Тут іде мова про три аспекти — гордість, людські постанови і перекази. Це увійшло в церкву. Гордість завжди виникає там, де є визнання. Це також властиве нашій людській природі. Виникає синдром, який має причини. Ви зауважили це? Ми описуємо хворобу і її причини. Перш за все визнання, потім з'являється гордість. І коли присутня гордість, приходять і інші аспекти: людські постанови і традиції.

Кульмінацією цього було навернення імператора Константина. Навіть імператор став християнином. Це була коронна подія, тріумф християнства. Врешті-решт, християнство досягло своєї цілі в Римі. Усі роки страждань були винагороджені.

Що би написав Павло, якщо би в той час він ще жив? «Хай ніхто не ошукає вас словами, що кінець вже прийшов». Але церква вважала, що все позаду і перемога вже досягнута. Вона розслабилася, і ми знаємо, що відбулося пізніше.

Це тактика сатани. Так він постійно діє. Я хочу навести приклад. Це записано в *Матвія 4*. Ми коротко розглянемо спокушення Христа в пустелі, де сатана використовував ті самі методи, що і до ранньої церкви.

«Потому Ісус був поведений Духом у пустиню, щоб диявол Його спокушав. І постив Він сорок день і сорок ночей, а вкінці зголоднів. І ось приступив до Нього спокусник, і сказав: Коли Ти Син Божий, скажи, щоб каміння це стало хлібами!» (*Матвія 4:1—3*). Це було перше спокушення. Як би ви описали це спокушення?

Сатана прийшов, як ангел світла. Він не явився в своєму звичайному вигляді зі словами: «Я сатана і прийшов, щоб ввести тебе в оману». Він не діє відкрито. Він прийшов, як ангел світла, в яскравому світлі. А Ісус, в людській природі, був виснажений і голодний. Перші слова сатани до Христа по суті були: «Я не бачу в Тобі Сина Божого. Син Божий не може так виглядати. Зроби щось компромісне і поступливе, щоб я міг побачити це». Чи не хотіли б ми отримати визнання ангела світла? Хто б не хотів? Ми прагнемо визнання людей. А визнання ангела варте набагато більше.

Ісус не шукав визнання. Тому Він відповів, що людина не живе самим хлібом. Але сатана і далі не визнавав Його, він взяв Христа на наріжник храму і сказав: «Якщо Ти Син Божий...» (*Матвія 4:6*). Іншими словами, я не вірю, що Ти Син Божий і не визнаю Тебе, поки Ти не зробиш того, що я кажу. Бажання визнання настільки сильне в людській природі, але Христос переміг його. Він не цінував цього. Найважливішим для Нього було лише одне — виконання волі Божої, незважаючи на те, що це Йому коштувало, навіть якщо Він не отримував ніякого визнання.

Сатана сказав: «Добре. Ти побачив моє справжнє лице. Я князь цього світу. Це правда, і Я визнаю, що Ти Син Божий». Тепер перемога була здобута. Навіть сатана визнав Христа Сином Божим. Чудово! «Після посту, страждань і невизнання зі сторони людей, навіть диявол визнає Мене! Тепер люди також визнають Мене!» Так міг думати Христос.

Після цього: «Знов диявол бере Його на височезную гору, і показує Йому всі царства на світі та їхню славу, та й каже до Нього: Це все Тобі дам, якщо впадеш і мені Ти поклонися!» (*Матвія 4:8, 9*). «Тепер нам лишилася тільки дрібничка, і тоді все буде вирішено. Впади і поклонися мені і Тобі не потрібно буде йти на хрест. Люди визнають Тебе, Ти був твердим. Ти показав, що не покладаєшся на визнання, тому я не буду тримати Тебе на відстані, також і люди. Поклонися Мені і все буде добре».

Чи ви бачите це?

Спочатку сатана не визнає нас і намагається знищити і діє таким методом, поки не вважає, що цього достатньо. Потім він дає нам усе визнання світу і говорить: «Тепер усе вирішено. Битва закінчена». В цей час нам необхідно пам'ятати слова Павла: «Будьте обережні. Питання ще не вирішено. Більша частина ще попереду». Ісус знав це, тому ясно сказав: «Господеві Богові своєму вклоняйся, і служи Одному Йому!» (*Матвія 4:10*).

Ми можемо назвати це синдромом Баттл-Кріка. Давайте безпосередньо перейдемо до Баттл-Кріка.

В середині XIX ст. невелика група віруючих готувалася до скорого повернення Христа. Вони не мали визнання світу, всі глузували і знущалися над ними. Навіть в газетах висміювалася їхня віра в швидкий прихід Христа. А ще стверджували, що вони пошили собі одяг для вознесіння, і носили його. Ніякого визнання від світу адвентисти не мали.

Але віруючі були вірні, як Ісус. Вони не дозволяли собі залежати від визнання світу, але готувалися до приходу Христа, продовжували проповідувати євангеліє, і справа просувалася вперед.

Можливо, вам відома історія Джозефа Бейтса, який відчув побудження поїхати в містечко Баттл-Крік, де не було ні одної людини, яка вірила в другий прихід Христа. Коли він прибув сюди, то зайшов на пошту і запитав, хто в цьому місті найчесніший. Йому сказали, і він пішов до цього чоловіка. Його звали Девід Гевіт, він був суддею. Джозеф Бейтс назвав своє

ім'я і сказав, що має для нього важливі новини. Гевіт запросив його, вони розмовляли і через декілька днів цей чоловік прийняв вістку.

З цього все почало розвиватися. Гевіт і інші мешканці міста стали місіонерами, багато людей в Баттл-Кріці прийняли вістку і в кінцевому результаті тут був заснований центр. Пізніше, вісник Божий, Елен Уайт, і її чоловік приїхали, щоб підтримати справу. Скоро був відкритий інститут, і пізніше він отримав акредитування. Була заснована друкарня, санаторій, і всі ці установи потребували працівників, тому в Баттл-Крік приїжджало все більше і більше людей. Великий процент населення були віруючими, які чекали на прихід Христа.

Скоро вони мали не тільки багато роботи, але люди в місті визнавали церкву. Мешканці міста поважали те, що адвентисти не працювали в Суботу. Адвентисти отримали визнання за свою роботу. Санаторій отримав чудову репутацію по всій країні. Келогг, керуючий лікар, став знаменитим.

Одночасно з визнанням, прийшла гордість, як це сталося з ранньою церквою.

Та сама причина призвела до того ж синдрому, ось чому ми назвали його синдром Баттл-Кріка.

Зараз ми прочитаємо декілька цитат, які описують, який дух розвинувся в Баттл-Кріці в той час.

«Чимало людей, які говорять про віру в Свідоцтва, нехтують даним світлом. До реформи одягу одні ставляться байдуже, інші — з презирством, тому що в цій реформі є хрест. За цей хрест я вдячна Богові. Це саме те, що нам потрібно, щоб народ Божий, який виконує заповіді, відрізнявся від світу. Реформа одягу для нас — це те саме, що голуба стрічка для стародавнього Ізраїлю. Горді люди і ті, хто не любить священну істину, яка відділяє їх від світу, покажуть цю нелюбов своїми ділами. Бог у Своїм Провидінні дав нам світло санітарної реформи, щоб ми оцінили усю її важливість, прийняли послане нам світло, і, дякуючи правильному ставленню до життя, мали здоров'я, прославляли Бога і були благословенням для оточуючих.

Церква в Баттл-Кріці в загальному не підтримує Інститут своїм прикладом. Її члени не поважають світло санітарної реформи, тому що не застосовують її в своїх сім'ях. Можна було б уникнути хвороби, яка прийшла в сім'ї Баттл-Кріка, якщо б вони прийняли послане Богом світло. Подібно до стародавнього Ізраїлю, вони знехтували світлом і не тримали під контролем свій апетит. Сини Ізраїлю хотіли їсти м'ясо і говорили ті самі слова, що і сьогодні можна почути від багатьох наших братів: „Без м'яса ми помremo“. Бог дав бунтівному Ізраїлю м'ясо, але разом з ним прийшло і Його прокляття. Тисячі людей померло, коли м'ясо, якого вони так прагнули, було ще в їхніх зубах. Перед нашими очима сьогодні приклад стародавнього Ізраїлю, і застереження не діяти так, як діяли ізраїльтяни. Історія їхнього невірства і повстання записана для настанови і попередження нам, щоб ми не наслідували їхній приклад і не нарікали на вимоги Божі. Як ми можемо бути такими байдужими, щоб, захоплюючись тим, що бачимо, усе далі і далі відходити від Бога, як це було з євреями в давнину? Бог не може виконувати великі діла для Свого народу, тому що їхні серця ожорсточені, і панує гріх невірства» (*Свідоцтва для церкви*, 3:[171.1, 2]).

Це синдром Баттл-Кріка, і його симптоми ясно описані.

Звернемося до іншої цитати. «Церква Баттл-Кріка могла б звільнитися від ідолопоклонства, а її вірність могла би стати прикладом для інших церков. Але її члени готові скоріше відійти від Божих заповідей, ніж відмовитись від дружби зі світом. Вона з'єдналася з ідолами, яких сама собі вибрала, а через тимчасові, матеріальні благословіння і прихильність нечестивого світу, вважає себе багатою по відношенню до Бога. Для багатьох ця помилка стане згубною. Божий характер і духовна сила залишили цю церкву» (*Свідоцтва для церкви*, 5:[190.4]).

Ця цитата ясно говорить, що частина людей в Баттл-Кріці шукали прихильності нечестивого світу, а це пошук визнання в різних його формах.

Наступна цитата розкриває дух критицизму. «В 1865 році я побачила, що по причині заздрості деякі брати і сестри відчують право зневажливо ставитися до церкви в Баттл-Кріці. [Це стосується тих людей, що не жили в Баттл-Кріці]. Інші з підозрою ставляться до всього, що там відбувається, і зловтішаються, коли щось робиться не так, як належить, і це дає їм зайвий привід безчестити Баттл-Крік. Бог незадоволений таким духом і такою поведінкою. З якого джерела наші церкви в інших місцях отримують світло і пізнання істини? З тих джерел, які Бог освятив, і центр яких знаходиться в Баттл-Кріці. Хто несе на собі тягар за справу Божу? Ті, хто ревно працює в Баттл-Кріці. Ті, хто в час суворої битви стоять попереду, несуть на собі усі труднощі і випробування. Всі, хто беруть участь в прийнятті надзвичайно важливих рішень, пов'язаних зі справою Божою, повинні болісно розмірковувати і переживати сильні хвилювання. Наші брати, які живуть в інших містах і позбавлені цього, повинні відчувати вдячність і славити Бога, що їм пощастило уникнути такої долі; вони повинні вважати ревність і заздрість останньою справою. Вони не мають права бути прискіпливими і виношувати в собі дух, який можна висловити словами: „Розкажіть нам, а ми понесемо це далі“.

Церква в Баттл-Кріці несла на собі тягар в зв'язку з конференціями, які були великим навантаженням майже для всіх. Чимало братів, працюючи понад міру, ослабили свій організм і хворіли багато місяців. Вони радісно несли тягар, але були засмучені і розчаровані, коли дізналися про безсердечну байдужість одних і жорстоку ревність інших після того, як всі повернулися в свої рідні церкви. Нерозумно висловлювати зауваження на адресу тих, хто несе на собі тягар справи в Баттл-Кріці, і на адресу керівників справи Божої. Одні це роблять несвідомо, а інші — навмисно. Бог відзначає всі такі слова, а також ревність і заздрість, які їх надихають; в Нього все старанно записується. Чимало людей дякують Богу за істину, а потім відвертаються і починають обвинувачувати ті Божі знаряддя, які вибрані самим Небом, щоб зробити цих людей такими, якими вони повинні бути. Наскільки приємніше було би Богові, якщо би вони виконували роль Аарона і Ора, і допомагали підтримувати руки тих, хто несе на собі великий і важкий тягар справи Божої. Ті, хто скаржиться і нарікає, повинні залишатися дома, де вони не зможуть спокушувати інших і не зможуть знаходити їжу для заздрості, злих підозр і обвинувачень, тому що присутність таких людей — перешкода для проведення зібрань, оскільки вони подібні на безводні хмари» (Свідectва для церкви, 1:[526.1, 2]).

Це синдром Баттл-Кріка.

Наступна цитата також говорить про заздрість. «Мені було показано, що ви насправді не знаєте себе. Якщо би Бог дозволив ворогу роду людського напасти на вас так само, як на раба Свого Йова, навряд чи ви проявили б таку ж стійкість і порядність, як Йов. Ви почали би нарікати і проявляти невірство. Якщо би ви знаходилися в Баттл-Кріці в час хвороби мого чоловіка, коли місцеві наші брати і сестри відчували особливі труднощі, оскільки сатана отримав над ними особливу владу, то ви обидва, напевно, наповнилися би духом ревності і прискіпування. Ви би були в числі інших ревнителів, які старанно прискіпуються до слів хворого, паралізованого, до того ж обтяженого турботами чоловіка. [Неймовірно, що такі слова необхідно було сказати. У Джеймса Уайта був інсульт в той час, він був паралізований].

Ви схильні виправдовувати власні недоліки, смакуючи уявні пороки брата і сестри Уайт, і якщо би у вас була така можливість, яку мали працівники Баттл-Кріка, то ви би наважилися піти ще далі в своєму нечестивому поході проти нас, тому що у вас ще менше віри і поваги, ніж у деяких з Баттл-Кріка, ви ще менш схильні поважати нашу роботу і покликання» (Свідectва для церкви, 3:[311.3—312.1]).

Це виявляє брак євангельського порядку.

Ці двоє людей, до який звертається Е. Уайт не знали себе. Вони не поводитися би , як Йов. Усе це підсумовано в цитаті з книги *Свідоства для проповідників*, яку ми читали на конференції. В цій цитаті не називається Баттл-Крік, там, де він називається в оригінальному документі, стоїть пропуск. Назва Баттл-Крік була пропущена, щоб захистити віруючих, які жили в час видання книги.

«Ми повинні докласти зусиль, щоб показати людям потреби справи Божої і розкрити перед ними необхідність в засобах, які Бог доручив їм, щоб просувати справу Господа вдома і за кордоном. Якщо в людей, які можуть допомогти в _____, не пробудиться почуття обов'язку, вони не дізнаються, що ж конкретно від них вимагається в справі Божій в час, коли прозвучить гучний клич третього ангела. Коли світло осяє землю, то вони не підуть на допомогу Господу, але захочуть обмежити Його роботу заради власних вузьких інтересів. [Це може трапитись не тільки тому, що я хочу тримати справу в своїх руках. Це може статися, коли я сам керую своїм життям, не звертаючи увагу на дію Духа Святого. Це станеться, якщо я залишаю вплив Духа, я позбавляю справу Божу того служіння, яке я міг виконувати].

Дозволь сказати тобі, що Господь буде звершувати Свою справу незвичним чином, всупереч будь-яким людським планам. Серед нас виявляться ті, хто захоче постійно контролювати справу Божу, навіть диктувати, які кроки необхідно зробити для просування справи, яка виконується під керівництвом ангела, який приєднався до третього ангела в проповідуванні вістки, посланої в світ. Бог буде використовувати Свої шляхи і засоби, це покаже, що Він тримає керівництво в Своїх руках. Працівників здивують прості засоби, які Він буде використовувати для завершення Своєї праведної справи. Ті, хто вважаються хорошими працівниками, відчують потребу в зближенні з Богом, в Божественному дотику. Вони повинні багато і постійно пити з джерела живої води, щоб бачити Божу руку в кожній справі. Робітники можуть припускатися помилок, але ти повинен дати їм шанс виправити їх, а також дати можливість виявляти більшу обережність, залишаючи роботу в їхніх руках» (*Свідоства для проповідників*, [299.2]).

Ви бачите, тут описане лікування синдрому.

Кожен з вас може запитати себе, де я знаходжуся, яке моє відношення. Я залишу це питання відкритим.

Це серйозна хвороба, яка має причини. Я сподіваюсь, що ви побачили паралелі до нашого часу, і ви не думаєте, що це просто історія з минулого.

Я повинен сказати, що ця проблема викликає хвилювання. Я бачу стан молоді, який зображує стан батьків. Я глибоко бажаю, щоб ми отримали зцілення від цього синдрому. Я повинен ясно сказати, що це синдром Баттл-Кріка, ми повинні розуміти, що нам робити, щоб він не поширювався. Це дуже важливо.

Я молюся за нас, і на цьому я хотів би завершити наше заняття.